

BOŽIČNO PISMO.

»Ljubi moj božiček,
prinesi mi snožiček,
z njim si svinčnik naostrim,
pišem, same 5 dobim.
In na jo-jo ne pozabi,
ta sedaj zelo je v rabi,
sam po vrvi se vrti,
vsakdo si ga poželi...«

D—v.

ŠE PRIČAKUJEM...!

(Božične sanje.)

Ob pustem poznojesenskem vremenu sedim doma v sobi in pletem. Delo mi gre samo od sebe naprej in niti ne mislim, da premikam roki. Pri takem nenapornem delu mi pridejo na misel vse mogoče stvari. Ta in oni dogodek oživi in se povrne za kratko dobo.

Bližamo se božiču in zdí se mi, kakor da vse ozračje diši po njem. Ni dolgo tega, ko sem še vsa srečna in vzradovana pričakovala božička. Tiste dni sem bila najbolj pobožna in najbolj pridna. Nikdar več ne bom tako. Vse sem delala samo za svoje najlepše in najpriljubljenjše bitje — za božička! — Kje sta sedaj tisti strah in tista pobožnost, s katero sem preje izgovarjala to ime. Radostna, z otroško dušo sem pričakovala božička, da me bogato obdari.

— Nenadoma se mi zazdi, da brlijo pred menoj pisane svečice in da se mehki sneg sveti in zelenih vejicah leporasle jelke. Drobná božičkova roka sega v zlato košarico in privezuje pisan zvonček na dresvesce. Tajinstveno zacinglja, da mi zatrespeče srce kot je nekaj zatrepetaló detetu. Ali je vse to res? Ne! Samo sanje so. Lepe otroške sanje. Vsi ti blaženi trenotki so prešli... Ni jih več. Oko se mi zasolzi in občutim, da ne bom nikdar več doživela tako lepih trenotkov.

Elza Kunčeva.

REX GA JE RESIL.

Bila je nedelja, dan počivanja. V vasi je bilo vse veselo in razpoloženo.

Na bližnjem griču so se sankali otroci. po županovem ribniku so se drsali starejši, pred kovačnico pa so delali otroci sneže-

nega moža. Vsi so imeli rdeče noske in vse premrle roke. Kovačeva sinka Andrejček in Blaž sta se kepala. Pri tem je Blaž podrl klobuk sneženemu možu in takoj mu je priletela kepa za vrat. Vsi otroci so ga obsuli s sneženimi bombami in moral je bežati domov za toplo peč. Županova Ančka in bratec mali Miro sta se sankala. Drčala sta v dolino in prevrnila triletnega Miha. Zletel je s sani in se zaril z noskom v mrzel in trd sneg. Pričel je plakati. Njegov velik pes, ki je vedno hodil za njim, ga je prijel za hlačke in ga vzdignil. Mihec je psa pobožal in že je letel na saneh dalje.

Toda nesreča je hotela, da je Mihec na ovinku prepozno zavil in zletel je v hladne valove reke, ki je tekla na robu vasi in griča, s katerega so se sankali otroci. Mihec je zavpil na pomoč in se potopil pod vodo.

Ko je videl pes, ki mu je bilo ime Rex, da izginja njegov mali gospodar pod valovi globoke reke, je skočil za Mihcem in tudi on izginil pod vodo. Nekoliko otrok je videlo nesrečo in hiteli so klicat starejše. Ze so se zbrali na bregu ljudje, toda nihče ni mislil na pomoč Mihecu, ki se je potapljal. Pa glej! Rex pogleda iz vode in v gobcu drži Miha za hlačke. Boreč se z deročo reko, je Rex priplaval na breg in skočil z onesveščenim Mihcem na suho. Položil ga je na sneg in ga pričel lizati. Ko je bila obveščena Mihečeva mamica, kaj se je bilo zgodilo s sinkom, je pritekla vsa preplaščena na kraj nesreče in je od velikega veselja zaplakala, ko je videla sina rešenega. Pristrčno je pobožala zvestega psa in odnesla Miha domov. Pogumni pes pa je dobil od gospoda župana za svojo pogumnost in zvestobo odlikovanje v podobí — mastne krače. Mihec in tudi drugi otroci se niso več sankali na tem griču, zakaj dobro so si zapomnili nevarnost, ki jo je okusil neprevidni Mihec.

Darinka Perdanova.

BRŽ SMUČKE V ROKE!

Ajmo, otroci, brž smučke v roke, v belo kraljestvo nas vabi poljé.

Kdor je izurjen, kot blisk naj leti, mnogo novinec naj pik naredí!

Kajti brez pik se naučil ne bo, smučarji pravi to dobro vedo.

Pik.